

Είναι δύσκολο ή εύκολο να ζεις μ' έναν άγιο;

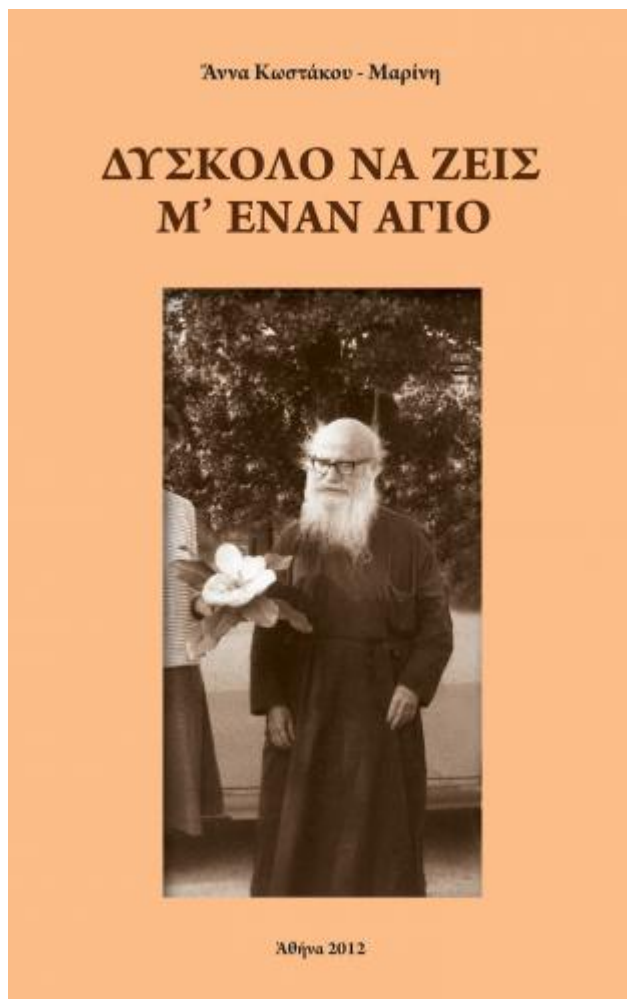
/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

image not found or type unknown

Προ καιρού διάβασα το βιβλίο της Άννας Κωστάκου Μαρίνη «**Δύσκολο να ζεις μ' έναν άγιο**» (Αθήνα, 2012). Πρόκειται για ένα μικρό τόμο με πολύ προσωπικά κείμενα, τα οποία αναφέρονται σε διάφορες μορφές της Ορθοδοξίας.

Σε αγίους που δεν ήταν όταν γράφτηκε το βιβλίο καταγεγραμμένοι στις δέλτους της ορθόδοξης Εκκλησίας με αυτόν τον προσδιορισμό και πλέον άλλοι έχουν καταταγεί και άλλοι –είναι βέβαιο ότι– θα καταταγούν στο μέλλον. Η έμπειρη συγγραφέας που μας έχει προσφέρει πολλά έργα, για παιδιά αλλά και για μεγάλους, με ποιητική έκφραση και αγαπητικό λόγο, στρέφει την προσοχή του αναγνώστη στα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της αγιότητας και την προσεγγίζει με αγάπη, λεπτότητα και διάκριση.

Διαβάζοντας το βιβλίο νιώθεις το αεράκι της αγιότητας, ως δρόσος Αερμών» να σε δροσίζει και αισθάνεσαι την απλότητα της αγάπης των μορφών στις οποίες γίνεται αναφορά να σε γλυκαίνει.

Πόσο απλή, αλήθεια, είναι η αγιότητα και πόσο πολύ διαφέρει από την αντιμετώπιση όσων με βία, φωνές και χειροδικία, ακόμη, νομίζουν ότι προστατεύουν ή υπερασπίζονται το Χριστό και την πίστη μας. Η μεν αγιότητα σε ελκύει κοντά της, οι δε φωνές και τα ουρλιαχτά σε απωθούν. Πραγματικά, είναι δύσκολο να ζεις μ' έναν άγιο και να ωφελείσαι πνευματικά από τη συναναστροφή με αυτόν, αλλά πολύ πιο δύσκολο να τολμήσεις να βαδίσεις στο δρόμο του Χριστού δίχως τη στήριξη και τη θαλπωρή που σου προσφέρει η αγάπη τους.

Το κύριο χαρακτηριστικό του αγίου, όπως αναδύεται από το βιβλίο της Άννας Κωστάκου Μαρίνη είναι η αίσθηση της αγαπητικής αποδοχής, η οποία σπάει τα σύνορα, γκρεμίζει τα τείχη και σε βοηθά να πλησιάσεις αυτόν που είναι άγιος -και τον αισθάνεσαι ως τέτοιο- όχι με φόβο και δέος, αλλά με άνεση και να αισθανθείς δίπλα του γλυκύτητα, ζεστασιά, το κάλλος της παρουσίας του Θεού.

Οι μορφές που παρουσιάζονται (ο π. Ιωήλ, ο π. (άγιος) Πορφύριος, ο π. Αμφιλόχιος της Πάτμου, ο π. (άγιος) Παΐσιος, ο π. Συμεών του Πανοράματος και όλες οι άλλες) προσεγγίζουν τον έτερο με απλότητα και αγάπη.

Συνήθως, στη ζωή μας έχουμε μάθει να κάνουμε τα πράγματα δύσκολα. Προσπαθούμε να προετοιμάσουμε και να ελέγξουμε τα πάντα.

Να προγραμματίσουμε με όσο μεγαλύτερη ακρίβεια τις σπουδές των παιδιών μας, τα πτυχία που θα πάρουν, τις δεξιότητες που θα αποκτήσουν, τις επιλογές που θα κάνουν . . .

Το ίδιο και στην προσωπική μας ζωή: για να κάνουμε αυτή ή την άλλη επιλογή θέλουμε να εξασφαλίσουμε εκ των προτέρων με βεβαιότητα τις ανάλογες προϋποθέσεις. Χαρακτηριστική αυτού του πνεύματος είναι η δυσκολία με την οποία οι νέοι αποφασίζουν να παντρευτούν. Θέλουν πρώτα να έχουν δουλειά. Σωστό και λογικό! Αλλά αμέσως μετά αρχίζουν τα άλλα «θέλω» που τραυματίζουν τη σχέση και διαλύουν τις προοπτικές της πριν καλά καλά ξεκινήσει: πολυτέλεια στην τελετή (ως τελετή ή κοσμική εκδήλωση προσεγγίζεται το μυστήριο της αγάπης), πλούσια δεξίωση, πλήρως επιπλωμένο σπίτι, αξιόλογο αυτοκίνητο, δυνατότητα για άνετη ζωή . . .

Αντιλαμβάνεται κανείς ότι για να πετύχουμε αυτά στην εποχή μας -μα και σε κάθε εποχή- πρέπει να λειτουργήσουμε παραμερίζοντας την αγάπη να βάλουμε άλλους στόχους και προτεραιότητες που δεν βάζει ο άγιος.

Επιλέγουμε, συχνά δίχως να το αντιληφθούμε, να βγάλουμε το Θεό από τη ζωή μας και να στερηθούμε αυτή τη δροσιά, τη γλύκα, τη θαλπωρή.

Ο άγιος αφήνεται στα χέρια του Θεού και ζει τη σχέση μαζί του. Εμείς, αν αυτό μας φαίνεται ουτοπικό, υπερβολικό, ας μην αφεθούμε πλήρως στα χέρια του Θεού. Ας αφήσουμε όμως χαραμάδες στην καθημερινότητά μας ώστε η αγάπη να μας

αγγίξει, να μας πλησιάσει και να μπολιάσει τη ζωή μας με πίστη, δηλαδή με εμπιστοσύνη.

Οφείλω να ομολογήσω ότι με προβλημάτισε ο τίτλος του βιβλίου. Γιατί είναι δύσκολο να ζεις μ' έναν άγιο; Προφανώς, διότι για να τον καταλάβεις πρέπει να συντονιστείς μαζί του, να λειτουργήσεις στο ίδιο μήκος κύματος. Είναι ανάγκη να νιώσεις την ταπείνωσή του, την αγάπη του προς όλους, το σεβασμό του προς τη φύση, τη φροντίδα προς τους πάσχοντες, την έγνοιά του προς τους εμπερίστατους, την καρδιά του που καίγεται για τον ανθρώπινο πόνο, για την αμαρτία, για το θάνατο . . .

Από την άλλη πρέπει να ομολογήσουμε ότι είναι εύκολο να ζεις μ' έναν άγιο γιατί είναι απλός, καταδεκτικός, ταπεινός, φιλικός, ζεστός, άνετος, ευθύς και ειλικρινής μαζί σου· κι όλα αυτά έχουν λείψει από τη ζωή μας. Ως φίλος και συνοδοιπόρος του καθενός από εμάς φέρνει τη δροσιά του Αγίου Πνεύματος στη ζωή μας και αυτό το κάνει όχι θεωρητικά, με λόγια πολλά, αλλά το εφαρμόζει στη ζωή του και μας λέει «Ναι! Προσπάθησε! Αγωνίσου! Μπορείς και εσύ! Είμαι δίπλα σου!»